

10 Ιουνίου 2013

Ο καθολικός που έγινε Ορθόδοξος ιερέας !

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Ορθόδοξη πίστη](#)

πατ. Ιωάννης

Η εντυπωσιακή ιστορία ενός δυναμικού Ιταλού, που μέσα από τις συμπληγάδες του φανατικού καθολικισμού της Σικελίας, βρήκε την προσωπική του λύτρωση μέσα στην Ορθοδοξία. Σήμερα είναι ιερέας της Αγίας Τριάδας Χολαργού

«Ως καθολικός έκανα το σταυρό μου, την προσευχή μου και μέχρι εκεί. Μετά ήμουν ο άνθρωπος της καθημερινότητας»

· **«Με το που μπήκα στην μάνδρα της μονής, ένα απέριττο κελί, αισθάνθηκα ότι άγγιζε τον ουρανό, ενώ όταν μπαίνεις σε δυτικούς ναούς αισθάνεσαι ότι οι ουρανοί είναι κλειστοί κι απόμακροι»**

· **«Στην Ορθοδοξία νιώθεις ότι ο Θεός σε ακολουθεί κατά πόδας. Νιώθεις το πατρικό χέρι του Θεού ότι σε καλύπτει, σε σκεπάζει. Είναι κοντά σου, είναι μέσα σου, δεν είναι απέναντι»**

· **«Ναι, θεωρούμαι προδότης από την οικογένειά μου. Εκεί στη νότιο Ιταλία είναι φανατικά καθολικοί. Δεν μπορούν να δεχθούν οτιδήποτε εναντίον του Πάπα»**

· **«Οι νέοι πιστεύουν στο Θεό αλλά δεν πηγαίνουν στην Εκκλησία εξαιτίας της εκκοσμίκευσής της. Η Εκκλησία θεωρείται εταιρεία του ιερού. Σε πληρώνω για να μου παρέχεις την βάπτιση, τον γάμο κ.λ.π. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να είναι γεμάτες οι καφετέριες και τα μπαρ από νεολαίους»**

· **«Το ότι επιτίθενται στην Ελλάδα και στην Ορθοδοξία, σημαίνει ότι πάμε καλά. Κάποιοι μας φοβούνται»**

· «Ο Έλληνα εκ γενετής δεν έχει όρια, είναι μία φύση »ταξιδιωτική«, δεν μπαίνει σε καλούπια»

Ο Νεκτάριος 8 χρονών και η 5χρονη Άννα, είναι τα παιδιά του ζεύγους.

Συνέντευξη στον Μάκη Βραχιολίδη

Giovanni Pileri-Bruno χθες, πατήρ Ιωάννης σήμερα. Ο Ιταλός από το Παλέρμο Σικελίας, που γεννήθηκε, μεγάλωσε και σπούδασε σε μια περιοχή κάτω από τα Αρβανιτοχώρια. Δεν είναι ελληνική παροικία, όπως λέει δε ο ίδιος, η ελληνική γλώσσα έχει χαθεί από την περιοχή, ήδη από τον 15^ο αιώνα! Από πιστή καθολική οικογένεια, ο Bruno ήταν παιδί του ιερού. Ο αδερφός του είναι παπικός ιερέας. Οπότε, γίνεται αντιληπτό πόσο δύσκολο ήταν για τον νεαρό Ιταλό να ξεφύγει από τον καθολικισμό και να ακολουθήσει τα βήματα της Ορθοδοξίας. Ένα ταξίδι, μια διαδρομή εξαιρετικά δύσκολη αλλά μαγευτική, όπως ομολογεί και ο ίδιος.

Εδώ και 14 χρόνια, και συγκεκριμένα από την άνοιξη του 1999 ο Bruno είναι ο Ορθόδοξος. Μετά το σεισμό της Αθήνας την ίδια χρονιά, βρέθηκε στην ελληνική πρωτεύουσα ως υπότροφος της Ιεράς Συνόδου. Τότε, ερχόταν με την επιθυμία να τελειώσει το Πανεπιστήμιο Θεολογίας, και μετά να επιστρέψει για να αναλάβει ιεραποστολή. Τελικά, ρίζωσε και έμεινε στην Ελλάδα. Έγινε διάκος το 2005 και από το 2008 είναι ιερέας.

Όσα αποκαλύπτει ο πατήρ Ιωάννης είναι εξίσου μαγευτικά και για μας. Πραγματικά, αξίζει τον κόπο να διαβάσετε μια συνέντευξη εντελώς διαφορετική από τις άλλες.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Πότε σας γεννήθηκε η τάση να ξεφύγετε από τον καθολικισμό;

π. Ιωάννης: Ήμουν παιδί θρήσκας οικογένειας, παιδί ιερού θα 'λεγα. Δεν ήμουν με παρωπίδες. Στην εφηβεία πέρασα ένα διάστημα όπου είχα επαναστατήσει, άκουγα πολύ μουσική, πάντα όμως σεβόμενος τα της θρησκείας και του Θεού. Στα 16 μου χρόνια επιστρέφω στην καθολική εκκλησία προς παρηγορία, αγωνιζόμενος και διαβάζοντας τα της θεολογίας. Δεν με ανέπαυε όμως τίποτα. Σκεφτείτε ότι εκεί υπάρχει μια μεγάλη γκάμα πνευματικοτήτων. Τότε ειδικά, ο πάπας Κάρολος Βοϊτίλα, είχε εγκαινιάσει μια πολιτική ανοίγματος προς όλες τις θρησκείες και τις Εκκλησίες. Οπότε είχα την πολυτέλεια επιλογής. Αυτό μου βγήκε σε καλό γιατί μέσα σε αυτή την γκάμα υπήρχαν και ορθόδοξοι βυζαντινοί. Αυτό με τράβηξε. Θυμάμαι τότε δε, ότι είχα διαβάσει ένα βιβλίο «Οι Περιπέτειες ενός Προσκυνητού», το οποίο αφορούσε στη σχέση σου με τον Θεό σε καθημερινή βάση. Αποφάσισα τότε, στα 16 μου να το επαναφέρω στη μνήμη μου. Ως καθολικός έκανα το σταυρό μου, την προσευχή μου και μέχρι εκεί. Μετά ήμουν ο άνθρωπος της καθημερινότητας. Μέσα στη διήγηση όμως αυτού του προσκυνητού, είχα την αίσθηση ότι ο Θεός σε ακολουθεί κατά πόδας.

Ο Θεός δηλαδή σε κάθε λεπτό ήταν κοντά σας;

π. Ιωάννης: Ναι. Το πατρικό χέρι του Θεού σε καλύπτει, σε σκεπάζει. Είναι κοντά σου, είναι μέσα σου, δεν είναι απέναντι. Τότε είπα: αυτό είναι που αναζητώ και θέλω.

Διαπιστώσατε λοιπόν τότε ότι σας άγγιζε η Ορθοδοξία. Υπήρχε εκεί κάποια ορθόδοξη κοινότητα στην οποία απευθυνθήκατε;

π. Ιωάννης: Κυκλοφορούσαν τότε μεταφράσεις του Πιέρ Ζιλέτ του Ορθόδοξου Βέλγου, του Σιλουανού Αθωνίτου κ.α. Μιλάμε για σύγχρονους αγίους και αυτό θα μου προξενήσει εντύπωση, **γιατί η Ορθοδοξία παράγει αγίους.** Όταν τελείωσα το σχολείο γράφτηκα στην ποντιφική σχολή του Παλέρμου, στην οποία υπήρχε ένα μάθημα η «Βυζαντινή Θεολογία» η οποία όμως δεν με κάλυπτε πάλι καθόλου. Τότε άκουσα ότι στην Καλαβρία υπήρχε ένας μοναχός Λαυριώτης (από την Μεγίστη Λαύρα), που είχε εγκαταβιώσει σε ένα κελί και είχε αναβιώσει τον Ορθόδοξο μοναχισμό. Είπα λοιπόν μέσα μου: «Ωπα, αυτός θα ξέρει να μου πει για την πνευματικότητα και την Εκκλησία». Κανόνισα λοιπόν με έναν ομοϊδεάτη μου Ιταλό να πάμε στο κελί του μοναχού. **Με το που μπήκα στην μάνδρα της μονής, ένα απέριττο κελί, αισθάνθηκα ότι άγγιζε τον ουρανό, ενώ όταν μπαίνεις σε δυτικούς ναούς αισθάνεσαι ότι οι ουρανοί είναι κλειστοί ή απόμακροι.** Θυμάμαι όταν διάβαζα τις πρώτες σελίδες του «Αντίχριστου» του Νίτσε ότι «ο Θεός απέθανε». Αυτός ο Θεός όντως μπορεί να απέθανε. Εγώ αισθανόμουν μέσα μου ότι ο Θεός υπάρχει και μάλιστα ο Θεός των χριστιανών. Με το που μπήκα λοιπόν στο μοναστήρι, αισθάνθηκα ότι ο Θεός είναι τρομερά προσιτός. Έκανες έτσι με το χέρι και τον άγγιζες. Αυτό βεβαίως οφειλόταν στους μεγάλους αγώνες του ασκητού. Αργότερα μου έλεγε ότι αυτό που τραβάει ο ασκητής στην έρημο είναι οριακή εμπειρία. Κατηχήθηκα λοιπόν στην μονή του ασκητού.

Από την οικογένειά σας αντιμετώπισατε αντιδράσεις;

π. Ιωάννης: Υπήρξε ένας «πόλεμος» και από την οικογένεια και από την τοπική Εκκλησία. Το ενδιαφέρον τους ήταν αν θα ξεκινούσα εγώ πόλεμο ή αν θα υπέγραφα δημόσιο λίβελλο. Τους είπα «όχι», απλώς αφήστε με να πάρω το δρόμο μου. Κοιτάξτε, δικαιολογώ τη στάση τους διότι επαναλαμβάνω ότι ήμουν παιδί του ιερού. **Το αξιόλογο είναι ότι ενώ κατά εκατοντάδες ή χιλιάδες μεταστρέφονται στον προτεσταντισμό ή στους ιεχωβάδες, δεν κάνει τόσο μεγάλη εντύπωση όσο το ότι μπορεί κάποιος να μεταπηδήσει στην Ορθοδοξία.** Βέβαια, αυτό έχει να κάνει

και με το background της κάτω Ιταλίας η οποία κάποτε υπήρξε Ορθόδοξη αλλά εκλατινίστηκε.

Η αποσκίρτησή σας όμως από τον καθολικισμό έγινε αποδεκτή από την οικογένειά σας ή θεωρείστε ως «αποδιοπομπαίος τράγος»;

π. Ιωάννης: Ο ιταλικός νότος που εκλατινίστηκε βίαια είναι σαν τους γενίτσαρους. Είναι βαθιά και φανατικά καθολικοί. Δεν μπορείς να τους μιλήσεις κατά του πάπα. Σε αντίθεση με τους Ιταλούς της Ρώμης ή της Φλωρεντίας που έχουν ζήσει από πρώτο χέρι τον πάπα και είναι ανοιχτοί στον διάλογο και την αυτοκριτική. Συμπερασματικά λοιπόν σας λέω ότι ναι, θεωρούμαι προδότης.

Έχετε τολμήσει να πάτε εκεί, πίσω στην πατρίδα, εννοώ;

π. Ιωάννης: Πήγα πριν από δύο χρόνια.

Έτσι όπως είστε, με τα ράσα;

π. Ιωάννης: Όχι, τα είχα βγάλει γιατί θα υπήρχε θέμα. Δεν ήθελα να εκληφθεί ως πρόκληση. Ο πατέρας μου, ειρωνευόμενος μου είπε: «Εσύ μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσες να γίνεις ιερέας», θέλοντας να πει ότι εδώ υπάρχει χαμηλό πνευματικό επίπεδο. Οπότε εγώ του απάντησα: «Δεν έχω το πνευματικό ανάστημα των παιδοφίλων της Ιρλανδίας».

Πώς βρεθήκατε στην Ελλάδα;

π. Ιωάννης: Στην ιερά μονή συνάντησα έναν αρχιερατικό επίτροπο της Καλαβρίας και Σικελίας, ο οποίος με πήρε στο Άγιον Όρος ως κατηχούμενο και μου είπε: «Μην βιάζεσαι, είσαι νέος και μην πάρεις απόφαση για τον άγαμο ή έγγαμο

βίο. Κάνε μερικά βήματα μέσα στην Εκκλησία κι εκεί θ' αποφασίσεις ποια είναι η κλίση σου». Ήρθα ως υπότροφος της Εκκλησίας της Ελλάδος το 1999 και ωρίμασε μέσα μου η ιδέα να παραμείνω εδώ. Τα αρχικά μου σχέδια μου περί ιεραποστολής, ήταν ουτοπία.

Ήρθατε λοιπόν στην Ελλάδα, σπουδάσατε στην Θεολογική Σχολή Αθηνών και μιλάτε τα ελληνικά καλύτερα από Έλληνα. Παντρευτήκατε εδώ;

π. Ιωάννης: Ναι.

Ελληνίδα είναι η πρεσβυτέρα;

π. Ιωάννης: Όχι, Ρουμάνα. Σπούδαζε στην Πάτρα, είχε περισσότερα χρόνια από μένα στην Ελλάδα και γνωριστήκαμε στην Αθήνα.

Τα παιδιά σας αισθάνονται Έλληνες;

π. Ιωάννης: Ναι, αλλά προσπαθώ πάντα αυτά να συμβαίνουν φυσιολογικά.

Εσείς νιώθετε Έλληνας;

π. Ιωάννης: Όχι Ελλαδίτης, αλλά είμαι μέλος της οικογένειας του Ελληνισμού.

**«ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΙΣΤΕΟΥΝ ΣΤΟ ΘΕΟ, ΦΤΑΙΕΙ ΟΜΩΣ Η ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΣΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΝΑΟΥΣ»**

Τι έχετε διαπιστώσει για τον Έλληνα Ορθόδοξο, είναι πιστός ή επιφανειακά πιστεύει στον Χριστό;

π. Ιωάννης: Εδώ γεννήθηκε η φιλοσοφία. Αυτό σημαίνει ότι ο Έλληνας πιστεύει πολύ στην λογική του. Βλέπετε με πόση ευκολία στιγματίζει ο Έλληνας τον κομπογιαντισμό ή την λαϊκή ευσέβεια κάτι που είναι αδιανόητο σε χώρες σλαβικές ή πιο ασιατικές. Εδώ γεννήθηκε η φιλοσοφία, ο ήλιος και το φως δεν είναι εφήμερο αλλά δεν μπορείς να εμπιστεύεσαι μόνο την λογική σου γιατί μακροπρόθεσμα θα σε κουράσει, θα σε αποδυναμώσει. Γι' αυτό βάζουν τον Έλληνα να σκέφτεται μόνον λογικά, για να τον αποδυναμώσουν. Γιατί ξέρουν πού θα φτάσει. Τα μεγάλα αναστήματα μόνο με την προδοσία τα ρίχνουν. Τον Χριστό πώς τον ρίξαν; Με τον Ιούδα. Τον Μέγα Αλέξανδρο; Πάλι με προδοσία. Τον μεγάλο δεν μπορείς κατά μέτωπο να τον ρίξεις, παρά μόνο με προδοσία.

Για την νεολαία όμως, τι λέτε; Τα μπαρ και οι καφετέριες είναι γεμάτες από νεολαίους. Ελάχιστοι βρίσκονται στις εκκλησίες. Δεν νομίζω ότι είναι θέμα φιλοσοφίας αυτό.

π. Ιωάννης: Αυτό έχει να κάνει με την εκκοσμίκευση της Εκκλησίας. Αυτό και στη Δύση είχε δημιουργηθεί. Ότι δηλ. η Εκκλησία είναι μια εταιρεία του ιερού. Σε πληρώνω για να μου παρέχεις την βάπτιση, τον γάμο κ.λ.π. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να είναι γεμάτες οι καφετέριες και τα μπαρ. Αν ρωτήσεις τα παιδιά αυτά αν πάνε στην Εκκλησία, θα σου πουν: «Α, δεν μπορώ τους παπάδες». Αν τους ρωτήσεις εάν πιστεύουν στο Θεό, θα σου πουν «πάρα πολύ» και μπορεί να δακρύνουν κιόλας. Όταν είχε ξεσπάσει το λεγόμενο σκάνδαλο του Βατοπαιδίου, ο Λαζόπουλος είχε κάνει μια παραλλαγή ενός τραγουδιού με περιπαικτικούς στίχους για τον Εφραίμ και παρότρυνε τα παιδιά να τραγουδήσουν μαζί του. Τα παιδιά όμως δεν ήθελαν να τραγουδήσουν και κάποια από αυτά δακρύνανε. Ποιο ήταν το μήνυμα: «το Άγιον Όρος είναι Άγιον Όρος. Για μας δεν είναι ένα γεωγραφικό μέρος αλλά και πνευματικό».

«ΝΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΚΙ ΑΦΗΝΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΡΡΕΟΥΝ ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΜΝΗΜΕΙΑ»

Το ότι η ελληνική κυβέρνηση έσπευσε να υιοθετήσει τη δημιουργία του μουσουλμανικού τεμένους και μάλιστα προχώρησε στη σχετική δημοπρασία του έργου, δεν γεννά κινδύνους; Ποια είναι η άποψή σας;

π. Ιωάννης: Εμένα με πληγώνει ότι από τη μια κόπτονται για τα δικαιώματα των μουσουλμάνων, αλλά την ίδια ώρα τα βυζαντινά μνημεία καταστρέφονται, καταρρέουν. Δεν υπάρχει ενδιαφέρον από το Υπουργείο Πολιτισμού. Φτιάξε τέμενος αλλά πρώτα φρόντισε για τα δικά σου, για τα του οίκου σου. Είναι κρίμα.

Πολλοί συμπατριώτες μας πιστεύουν ότι όσα υποφέρει ο λαός μας είναι μια δοκιμασία ή τιμωρία του Θεού. Είναι έτσι;

π. Ιωάννης: Έχει ειπωθεί ότι η εποχή μας συγγενεύει και μοιάζει με την υστεροαρχαιότητα· με μία ιστορική περίοδο όπου όλοι οι δημόσιοι θεσμοί κατέρρεαν και η προσμονή ενός Λυτρωτού γινόταν όλο και πιο επιτακτική.

Όλοι οι μεταβατικοί ιστορικοί περίοδοι χαρακτηρίζονται βέβαια από κάποια μορφή «κρίσης».

Μέχρι πρότινος θα' λεγε κανείς ότι η Εκκλησία προσπαθούσε να αναπληρώσει τις ατέλειες των υπάρχοντων κοινωνικών θεσμών. Σήμερα, αυτό μπαίνει σε αμφισβήτηση και η Εκκλησία με παράπονο αργεί να το παραδέχεται, ίσως και με το δίκιο της. Θυμάμαι και το αναφέρω αυτό ενδεικτικά ότι το 2005 οι εφημερίδες γράφανε, χωρίς επίσημα ακριβή στατικά στοιχεία, ότι η Εκκλησία με το συνολικό της έργο εκάλυπτε περίπου το 80% των αναγκών της κοινωνικής πρόνοιας. Αν σκεφτείτε τι εθελοντισμός διεξάγεται στις κατά τόπους εκκλησίες ακόμη και προτού γίνει της μόδας ο εθελοντισμός, δεν θα' πρεπε αυτό να μας φανεί παράξενο.

Ένας λαός όπως ο ελληνικός, με τεράστια και μακραίωνη πνευματική και πολιτιστική παράδοση, έχει όλα τα εχέγγυα για να θεωρείται πνευματικά ώριμος. Ένας άνθρωπος πνευματικά προχωρημένος συνήθως δοκιμάζεται, προπονείται για να επιτύχει υψηλότερους στόχους.

Θεωρώ ότι μάλλον η παρούσα στέρηση οικονομικών δυνατοτήτων είναι στην χειρότερη των περιπτώσεων μία πολύ δύσκολη εξέταση για τον ελληνικόν λαόν και για όλη την κοιτίδα της Μεσογείου.

Ή εκ των υστέρων μοιρολατρία, εννοείται πως παραμονεύει συνεχώς πάντοτε και παντού σε ανάλογες περιπτώσεις. Είναι εύκολο εκ των υστέρων να λέμε· » θα 'πρεπε να 'χει γίνει τούτο, εκείνο κ.ο.κ.»

Βέβαια, σημείο πνευματικής ωρίμανσης είναι και το να γνωρίζει κανείς τα δικά του όρια. Ο Έλληνας εκ γενετής δεν έχει όρια, είναι μία φύση »ταξιδιωτική» ως μου επιτραπεί ή έκφραση, δεν μπαίνει σε καλούπια.

Ένας γνωστός μου πολιτικός μηχανικός μου' λεγε ότι κάποτε του 'λαχε να συνεργαστεί με κάποιο »βόρειο» συνάδελφό του. Και ενώ εκείνος προσπαθούσε να βρει λύσεις αποτελεσματικές ό »ορθολογιστής» του 'μπαινε και του' λεγε ότι αυτό δεν επιτρέπεται! Είναι αλήθεια ότι ο Έλληνας περνάει ώρες μπροστά στον καφέ του, αλλά κύρια θέματα στην ημερήσια διάταξη είναι η δουλειά του, η οικογένειά του και η πνευματική και ολική πρόοδος του τόπου του που λατρεύει. Εξ' ου και επιτυγχάνει σε σύντομο χρονικό διάστημα τα μέγιστα. Ξεχάσατε το 2004; Θυμόσατε τα κολακευτικά λόγια της διεθνούς κριτικής μετά το πέρας των ολυμπιακών αγώνων; Αυτή είναι η πραγματική φύσις του Έλληνα.

Αισιοδοξείτε για το αύριο της Ελλάδος και της Ορθοδοξίας ή όχι;

π. Ιωάννης: Το ότι επιτίθενται στην Ελλάδα και στην Ορθοδοξία, σημαίνει ότι πάμε καλά. Κάποιοι μας φοβούνται. Το ότι υπάρχει η γαλανόλευκη, το ότι υπάρχει Αιγαίο σε κάποιους δεν αρέσει. Παρ' όλα τα χάλια μας, παρ' όλες τις αδυναμίες και τις δοκιμασίες, ενσαρκώνεται ο Λόγος στην Ιστορία.

«Ελεύθερη Ώρα, Νέοι Άνθρωποι»

Πηγή: indobserver.blogspot.it